

ПРЕДГОВОРЪ

Когато посѣтихъ раскопанытѣ останки на единъ старъ градъ, които повъсхитително отъ животворнага въздухъ на тихото небе и отъ цвѣтната долина и кедрови дѣбравы на южната страна привличатъ пътниците къмъ околнината на Неаполъ; когато видѣхъ нови еще, тѣй да река, кашата, мегданытѣ, улициятѣ, храмовете и театърите на единъ градъ съвремененъ на най славната епоха на Римската Държава, азъ който по възможността си са посветихъ на оживотворението и на творчеството въ словесното изкуство, обладахъ са отъ силно желание да възобновя развалините, на които бѣ начертана красотата на древността, да съживя опазенъ тѣ отъ времето до насъ кости, да проминя мрака на осъмнайсетъ вѣка, и да подигна на новъ живот подземния онзи градъ.

Лесно е да си въобрази човѣкъ колко усили желанието ми къмъ туй предприятие самиятъ градъ Помпей и близодежащето до него море, което нѣкога е одушевлявало търговията му, премало гостолюбиво изгнаниците, и лижи сега подножията му; какъто и страшната гора Везувий която постоянно изрыга дымъ и пламъкъ и са издига съкоги надъ него.

Но изначало еще познавахъ че щѣхъ да имамъ да са борїк съ безбройни трудности. Описането на средневѣковытѣ обичаи и животъ и то не е нѣщо лесно, и изыска остроумно перо; при сичко туй, то предприятие са вижда лесно и удобоизвършително ако са сравни съ дѣлото което бы предпріѧлъ единъ повѣствователь на събития отъ отдалеченна епоха, съ които не смы толко съ близкъ. Ний имамъ естественна симпатія къмъ човѣците на феодалната епоха и приятелски връзки ны съединяватъ съ тѣхъ; тѣ човѣци сѫ били наши дѣди, и отъ тѣхните обычай са създадохъ нашите обычай, нашата религія е сѫщата тъзи на рыцарските наши праотцы, тѣхните гробове украсяватъ без-